

XLVII. LETNIK

1927

X. ŠTEVILKA

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

Pavel Golia: Ribice

Prijatelju Milanu Puglju

To pot zavoljo ribic se, Gospod moj Bog,
do tebe obračam,
zavoljo ribic, ki ob solnčnem sviti mi
tako prijazno migajo s telesci nerazvitimi,
srebrnimi in vedno umitimi,
kot da me vabijo v svoj vedri krog.

Ob bregu jezera vsak dan jih gledam,
kjer voda je prozorna, negloboka,
ter divim se tem očarljivim Tvojim čredam.
In kamor stopim ob obali —
ribji otrok kraj ribjega otroka.
Kako so gibčne male, dražestne živali!
Kako vse živo gomezljá
in v solncu bliska se in lesketá
na tej brezšumni vodni promenadi!

In glej, v nedolžno rajanje mnogoštevilne,
igrive ribje otročadi,
ki vsakogar razveseli in gane,
nenadoma — iz globlje vode — plane
velika riba. Ribice se razpršé,
kar jim dajó plavutke še brezsilne,
a že je padla žrtev.
In to ponavlja se. Saj stvar je znana,
da ribam ribice so dnevna hrana.

Proč s to zablodo!
Gospod, naj bodo ribice,
prijateljice naše nežne,
brezskrbnosti in varnosti deležne,
ko, veseleč se žitja, solnca in svobode,

vse srečne se igrajo po plitvini
tople pribrežne vode,
s presrčkanimi répki sem ter tja veslaje.
Zato velike ribe, o Gospod, prešini
z ljubeznijo do uboge male ribje raje!

Naj dvigne se iz tajnosti vodá,
ki so od vekomaj do vekomaj,
ta blagoslov k sinjinam večnega nebá,
da bo rosil z višav
na hribe in doline naše zemlje,
kjer tudi silni šibkemu
vso radost, zdravje in življenje jemlje.

Janko Glaser: V mesečini

S sijajem, kot da od tebe, žena, blesti,
napolnila najino sobo
je mesečina s svojo belo svetlobo...

Zaprl sem oči —
in nenadoma, glej, se mi zazdi,
da v noč pred sto leti
ta mesečina sveti
in v najini sobi
drug mož, druga žena ležita objeta,
mlada, ravneta,
v isti svetlobi
kresne mesečne noči
kakor danes jaz in ti.

Zaprl sem oči —
glej, in v najini sobi
več nisva jaz in ti,
— o, od tega je sto že let! —
drug mož, druga žena spet
bedita v nji,
v isti svetlobi,
z isto skrivnostjo in z istimi sni
kakor danes jaz in ti...

V vedno istem sijaju
kres svetóv plamení, kres življenja gorí!
In nocej vrgel iskro je v naju:
da z njim vred za hip dva plamena sva živa —
da v njem izgoriva!